

Слѣдъ това разпращавамъ се, сѣдамъ на коня и отивамъ на хана. Трѣбваше да се даде най-малко единъ часъ поизивка на отпадналия конь, че и азъ да подойдъ на себе си, да се преоблѣкнъ и да си похапна нѣщо. Слѣзохъ на хана на стария си познайникъ. Тукъ набутвамъ ординарцитѣ на Великия Князь: улана Штакелбергъ и мустакатестия конно-вардеецъ. Штакелбергъ сѣдна да ме разпитва какво има на Шибка и обяви че той отива тамъ въ свитата на Радецки. Радецки пжкъ тръгва слѣдъ единъ часъ. Слѣдователно, нѣмаше кога да се губи време и азъ тжртихъ да снѣмамъ праха и калта, която набирахъ повечъ отъ три деня, слѣдъ което съ невъобразимо наслаждение се облѣкохъ въ чисти дрѣхи. Като похапнахъ бързишката азъ и коня ми малко сѣнце, въ продължение всичко на единъ часъ време, опжтвамъ се пакъ въ кжмъ касаницитѣ. Нъ вече не можехъ да бързамъ: коня отпадналъ отъ сила. На край града срѣщамъ генерала Кренке, той се връща въ пайгонъ отъ Шибка. Бѣдния старецъ съвсѣмъ се уморилъ, че и правото да си кажемъ, тамъ за него нѣма никаква работа.

— Какъ е, ваше превъсходителство, турцитѣ отблжсвати ли сж? обръщамъ се азъ кжмъ генерала.

— Да, до гдѣто бѣхъ тамъ послѣдното нападение се отблжсва, нъ трѣбва да се бърза съ подкрѣпление. Азъ тжртихъ рисъ. На двѣ версти отъ града виждамъ — настигае генералъ Анучинъ. Той тича да стигне Радецки, койго ни изпреварилъ малко. Подъ Анучина добъръ, усѣделъ се конь, тжй щото бѣдния ми Васка (алесто едно ковче, купихъ го въ Стара Загора) трѣбваше да бѣга галопъ, за да не остане. Когато да се качимъ по стрѣмнинжта (отъ кръстопжтя кжмъ позицията и Зелено дърво), слѣзохъ отъ коня и тръгнахъ пѣша. Наедно съ мене вжрвеше съ своитѣ казаки, сжщо пѣша, и подполковникъ Раугинъ. Още на първата височина се поспрѣхме да си по отджхнемъ. Топло; конетѣ съвършенно въ вода. Тукъ по край насъ пролетѣ генералъ Радецки, който вѣроятно, се е спиралъ долу негдѣ, тжй като азъ рѣшително не забѣлязахъ дѣ именно сме го заминале. Лѣвия кракъ начена да ме наболва, затова бѣхъ при-